



## Vabilo k naročbi.

Še ena številka "Ave Maria" in končan bode letošnji deseti, jubilejni letnik našega lista.

Letošnje leto nam je prineslo marsikako veselo uro, ki nas je navdušila k novemu delu in k novim žrtvam za Boga, Marijo in narod. Bilo je v resnici naše slavnostno, jubilejno leto.

Največ veselja nam je pa prineslo — pet tisoč naročnikov, katere smo dosegli letos. Ko smo v prvi letošnji številki prosili svoje prijatelje da bi nam dali ta jubilejni dar — pet tisoč naročnikov — pač nismo upali, da bi se dalo to doseči. Toda naši prijatelji vidijo naše delo, vidijo velikansko korist lista "Ave Maria" za Ameriške Slovence — in zato so navdušeni zanj.

Ali je pa s tem dosežen že vrhunec, kolikor moremo upati kdaj naročnikov na naš list?

Nikakor ne! To je še le začetek.

Petindvajset tisoč bi jih bilo lahko in jih mora še biti. Da bi izmed 150 tisoč katoliških Slovencev v Ameriki ne bilo vsaj 25 tisoč zavednih, ki bi se zavedali svojih svetih dolžnosti, katere jim naklada sedanja velika doba in sedanje razmere sveta? Kako bi bilo to mogoče?

Zato, rojaki na delo! In sicer vsi in vsakdo in povsodi.

Prihodnje leto najmanj tisoč naročnikov več — to mora biti naše geslo, to mora biti geslo vsakega naročnika, čitatelja in prijatelja "Ave Maria" za enajsti letnik.

Vsi naročniki pa, katerim poteče naročnina, naj jo nemudoma obnove, da tako zabranijo vsako zamudo pri pošiljanju.

Rojaki, naročajte, podpirajte in razširjajte svoj list "Ave Maria."

Uredništvo.



# Mati.

## ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

Za njim sta šli še dve v črno zaviti postavi, vendar toliko zadaj, da jih ni čul, tudi ne konjskih kopit njihovih spremljevalcev vojakov.

Liutsvinda celo pot ni odprla ust. Vendar ko bi bil dan, bi se bilo lahko opazilo na obrazu, kako strašno je razburjena. Videla bi tudi, kako stiska pesti. Toda niti z eno besedico ni dala duška svojim čutilom. Mislila je in delala načrte, kako si bode obvarovala življenje in nasprotno uničila svojega grdega moža.

Tudi drugi dan pri zajutruku se ni izdala. Ni sicer veliko govorila, vendar obnašala se je tako, da grof ni mogel ničesar slutiti.

Protiv večeru je pa že bilo, ko pride v graščino jezdec, baje sel iz Nemčije. Prinesel je poročilo, da je sestra grofičina nevarno bolna, da jo želi družina domov.

"Ostudni človek," siknila je proti svoji strežnici, sinočni spremljevalki. "Aha, izmislil si je zvijačo, da me spravi na dolgo pot, ne v Nemčijo, temveč v večnost. Dobil bode, kar si je zaslužil!"

Veliko razburjenje je vladalo v Bistri zaradi Kajtimara. Takoj drugi dan po napadu na Wikberta je izginil in nihče ni vedel kam. Pater Janez se je bal, da je v svoji mladeniški predrnosti mogoče šel

predaleč in da ga je morda Wikbert dobil v roke. Poizvedovali so za njim vse okrog, toda nobenega sporočila niso dobili. Tako je preteklo že deset dni.

"Na vsak način moramo nekaj ukreniti," govoril je Pater Janez s patri in s patronom Kogojem. "Rešiti moramo Bronislavo in najbrže tudi Kajtimara, ki je skoraj gotovo tudi v rokah Wikbertovih."

Ni še skončal stavka, ko se vrata posvetovalnice naglo odpro in v sobo prihiti — Kajtimar.

"Kajtimar, ti? kje si pa bil," vprašali so ga vsi navzoči obenem. Vsi so se vstopili okrog njega in mu stiskali roke. Videlo se je, kako so ga vsi radi imeli.

"Ravno se posvetujemo, kaj bi se ukrenilo za rešitev tvojo in Bronislave", pravi veselo Pater Janez.

"Jaz sem že rešen, kakor vidite," pravi sméje se Kajtimar. "Bronislava mora biti pa tudi kmalu"

"Kje si pa bil cel ta čas?" vprašuje Kogoj.

"Častiti očetje, sedimo. Važna sporočila imam."

"Da, sedimo in čujmo. Toda morda si utrujen? Hočeš kaj jesti preje?"

“Ne, Častiti oče! Bil sem že v kuhinji in brat kuhar je poskrbel za me.”

“Dobro, potem pa kar govori!”

“Kakor gotovo ste že izvedeli sem bil najprej pri ljubljanskem škofu. Ta mi je obljubil še vso nadaljno pomoč. Vendar poslal me je domov k očetu in pa k celjskemu grofu. “Judje imajo jako velik vpljiv v državi,” mi je rekel. “Dekle je v varstvu obmejnega grofa. Zato je cel slučaj jako zamotan. Vendar cela Ižanska soseska strašno trpi. Rešiti jo moramo.” In tako me je poslal k celjskemu grofu, da bi ga pridobil za skupno delo.

“Celjski grof ni dosti boljši od Wikberta,” pravi Kogoj.

“Da, zato tudi nisem ničesar opravil. Izgovarjal se je, da Wikbert že ve, kaj dela in da po njegovem mnenju postopa pravilno. Glede Juda Brauna se je celo izrazil, da ga osebno pozna in da toraj ve, da dela pošteno. “Pa če bi tudi ne delal pošteno”, je rekel. “cesarska pisma ima in vsak obmejni grof je dolžan ga varovati in braniti.” Videl sem toraj, da od svetne oblasti ne dobimo pomoči. Vrnil sem se nazaj v Ljubljano. Tu pa izvem, da so našli Juda Brauna na cesti blizu Iga — ubitega!”

“Kaj — Jud Braun ubit?” vskliknili so vsi presenečeno.

“Da! Njega in njegove hlapce so našli z razbitimi glavami na cesti.”

“Strašno! Kdo bi bil to storil?”

“Kdo? To si lahko mislite. — Grof Wikbert!”

“Ni mogoče!”

“Da, ne samo mogoče, temveč tudi resnica je! In jasno je. Zakaj je to storil? Zato, da se je popolnoma polastil Bronislave.

“O, Bog kolika hudobija!”

“Da, božja kazen je zadela žida. Hudobija zmiraj sama sebe kaznuje.

“Strašna je božja pravica!”

“Da! Imam dokaze, da je žida dal ubiti Wikbert. Iz Ljubljane sem šel namreč takoj na Ig. Preoblekel sem se kot

berač in sem bil večkrat tudi v Wikbertovem gradu.”

“Kolika predrznost! Kaj ko bi te kdo spoznal!”

“Ali si našel Bronislavo?”

“Da! Wikbert jo ima vjeto. Nekaj dni jo je imel v graščini na Igu. Potem jo je dal prepeljati na Kurešček. Ko sem jaz prišel na Ig, je bila že na Kureščeku. Videl sem jo tam.”

“Videl si jo? Si tudi govoril z njo?” vprašuje Kogoj.

“Nisem mogel popolnoma k nji: Pristava je zastražena. Delal sem se, kakor da bi jagode nabiral. Tako sem smel prav blizu. Toda naenkrat je stal pri meni vojak in me zavrnil nazaj. Toda Bronislava mora biti rešena nemudoma, ker drugače bode prepozno. Grof jo zalezuje, to sem videl in čul.”

“Kaj pa grofica pravi?”

“To je žalostna povest. Včeraj ravno sta prišla domov najprej grofica, kmalu za njo pa grof?”

“Je bila tudi grofica na pristavi?”

“Da, sledila je možu, da vidi, kaj se godi. Prišla je domov strašno razburjena. Zvečer se je odpeljala z večjim vozom zabojev in z večjim spremstvom. Videlo se je, da gre za dalj časa. Vojaki so pravili, da gre domov na Nemško.”

“Uboga žena, ki ima tako zver za moža!” meni Pater Janez.

“Saj sama ni dosti boljša,” pravi Kogoj.

“Tako je sedaj grof sam doma. Zato je Bronislava v skrajni nevarnosti. Prosim Vas, pomagajte mi rešiti Bronislavo. Nemudoma pojdimo na delo. Moj oče prihaja s svojimi vojaki, ljubljanski škof bode poslal svoje in ako še Vi, gospod Kogoj in Vi, častiti očetje pomagata s svojimi, nas bode dovolj, da mu iztrgamo nedolžno žrtev!”

“Častiti očetje, pomislite dobro, kaj delate. Ne pozabite, da je Wikbert obmejni grof, da ima močno orožje proti nam v svojih rokah. Cel samostan postavite v nevarnost!” je rekel graščak Kogoj.

"Če treba, damo radi kri in življenje v obrambo nedolžnosti in v pomoč ubogemu ljudstvu," pravi navdušeno pater Janez.

"Tako je!" pritrdijo vsi menihi, "ako se v teh strašnih časih katoliška cerkev ne bode zavzela za preganjane in stiskane, kdo se bode drugi potem? Kdo pozna pravico in usmiljenje?"

V posvetovalnico stopi brat vratar.

"Pater priyor, trije kmetje iz Iga so tu in žele govoriti z Vami."

"Ravno prav! Naj vstopijo! — Slutim po kaj so prišli."

V posvetovalnico stopijo trije možje in se globoko poklonijo.

Pater Janez jim gre naproti in jim poda roko.

"Pozdravljeni, možje. Sedite!"

"Hvala. Vendar dovolite, da vam stoji povemo, po kaj smo prišli. Ta mladenič" — pokažejo na Kajtimara — "je bil med nami in videl neizmerno gorje in neizmerne, vnebovpijoče krivice, katere trpimo od našega grofa Wikberta. Navdušil nas je in nam dal poguma. Svetoval nam je, da smo prišli sem k vam. Sv. katoliška cerkev je bila vedno mati stiskanih in preganjanih. Zato se tudi mi zaupno obračamo k tej materi za pomoč." V živih barvah so potem slikali strašno gorje in trpljenje, v katerem je čela cela občina pod krutim Nemcem Wikbertom.

Solze so jim večkrat zalile oči.

"Kakor veste pritožili smo se že na samega cesarja. Toda naš župnik zdihuje v strašni Wikbertovi ječi radi tega. Prosil smo pomoči na vseh straneh. Toda nikjer nas nočejo poslušati. Od nikoder ni pomoči. Če nas še vi zavrnete, potem moramo obupati. Ta mladenič nam je povedal, kako ste se zavzeli za sužnje nekega žida. Sv. katol. cerkev je danes edina mati stiskanih, k tej materi se zatekamo!" Tako so končali kmetje svojo prošnjo.

"Tu moramo pomagati," pravi Pater Janez, ko so kmetje končali.

"Da, če treba v smrt. Tolike krivice ne smemo več dovoliti v svoji bližini," pritrdili so mu redovniki.

"Da, možje. Vaš klic po pomoč ne bode zastoj. Ravno se posvetujemo o vaših žalostnih razmerah. Pojdite domov in vsak naj se pripravi in oboroži, kolikor mogoče. Morda ne bode potreba. Vendar, ako začujete vojaško trombeta v občini, tedaj vsi skupaj! Toda bodite previdni in molčite!"

Dolgo so še sedeli redovniki pri posvetovanju. Sklenili so najprej poskusiti z lepa in prisiliti grofa Wikberta, da odide z Iga. Ako bi se ne hotel udati, sklenili so, da ga bodo iztirali s silo in ga gnali pred deželno sodišče. Kajtimarov oče, grof Predjamski, ljubljanski škof, Bistra in vrhniški graščak Kogoj, bodo delali skupno.

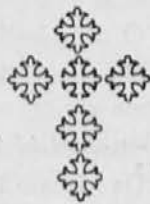
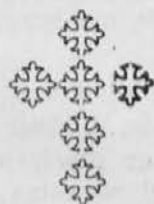
(Konec prih.)

## NAJLEPŠI SVET.

M. Elizabeta.

Devištvo! — ah, povejte mi:  
jeli kaj lepšega na svetu,  
kot je nedolžnost v svojem cvetu?  
Kaj lepše je, — povejte mi! . . .

Krasan je v maju božji svet,  
slovita rože je lepota, —  
a lepši kot vseh rož krasota,  
deviške lilije je cvet . . .





Na grobu padlega moža.



## "AVE MARIA"

Za Slovence priredil P. W.

(Dalje.)

Vsako osebo častimo zaradi njegovih ali njenih zaslug. Noben pa po časti in zaslugah ne stoji bližje Bogu kot Marija. Zato pa mi Marijo častimo bolj kot vse druge svetnike in angelje.

Luteranski pridigar Laake iz Fehrbellina je tudi vedno mislil, kakor vsi njegovi sovorniki, da mi v češčenju Marije predalec gremo, da jo namreč po božje častimo. Toda napačnega mnenja ozdravila ga je katoliška šolska deklica, kakor to on sam pripoveduje. Na svojem sprehodu se nekega dne ustavi v vrtu Moubijou (Moubižu) v Berlinu ter se začne pogovarjati z otroci, ki so se tam igrali. Med drugimi najde osem ali devet let staro katoliško deklico. Takoj začne dekleta izpraševati o veri, kajti vedeti je hotel, kako katoličani podučujejo svoje otroke. Vpraša jo če zna moliti in kaj? Takoj dekle začne moliti Vero, Oče naš in nazadnje še Češčeno Marijo. Ko skonča, pravi ji Laake: "Veš kaj, drago dekle, to pa vendar ni lepo od vas katolikov, da Marijo po božje častite. Bog bo hud na vas."

To pa se dekletu prav nič ne dopade, zato mu takoj reče: "Kaj vendar mislite!? Mi Marijo ne častimo kot Boga, pač pa jo ljubimo, ker za nas pri Bogu prosi."

Odgovor dekleta je bil žarek, ki je posvetil v njegovo temno dušo. Dvomiti začne o svojih predsodkih naproti katoli-

kom. Želja, bolj natančno poznati katoliško vero, se ga je vedno bolj in bolj oprijemala, tako da ni dolgo trajalo, da je tudi on kot dober katoličan častil in ljubil Marijo.

V dekliškem odgovoru je prav natančno označeno, v čem obstoji katoliško češčenje Marije. Mi namreč ne molimo Marijo kot Boga! Tega ne! Toda ljubimo jo, ker Ona za nas pri Bogu prosi, ker je Ona Mati Kristusova in Mati kristjanov, ker je Ona Tolažnica žalostnih, Pribežališče grešnikov, in za Jezusom naše upanje. "Kaj si vendar mislijo" protestantje in njih sodrugi zaničevalci katoličanov z zavijanjem in napačnim razlaganjem našega Marijinega češčenja? Dal Bog, da bi se tudi njim zgodilo, kot se se je pridigarju Laake, da bi tudi oni našli pravo pot v naročje sv. Cerkve! — To bi bilo naše najslajše maščevanje.

Ko pa z zavijanjem in napačnim razlaganjem ne pridejo do cilja, navajajo nam še druge stvari, samo, da bi nas odvrnili od češčenja Marije, in nam zastrupili ljubezen do nje.

Pravijo, da sv. pismo Marijinega češčenja nikjer ne omenja. Kar torej ni za protestante, to ni prav. — Res lepo povedano, pa kaj ko ni res. — Vzemimo samo enega preroka namreč Izajija. — Če prav tudi drugi proroki mnogokrat v svojih izrekih mislijo na Marijo, Izajija kar naravnost pravi: Ecce enim Virgo —

Glej Devica bo spočela, in rodila bo sina, in njegovo ime bo Emanuel, to je Bog z nami." In kaj pravijo evangelisti? Ali oporekajo preroku stare zaveze? Nikakor ne. Po sporočilu evangelistov časte in ljubijo jo vse tri božje osebe. In če prebiramo evangelije, ali niso vsi podatki, od rojstva Kristusovega pa do njegove požrtvovalne smrti na križu na najtesnejši način zvezani z Marijo? Ali ne igra ona pri odrešitvi sveta največjo ulogo? In, ali ne zasluži ravno radi tega za Bogom največje časti? Če se ta resnica ne more sploh dokazati? Resnica pa je, da nam sv. pismo govori, da je Marijino čiščenje naravnost — volja Božja.

Ko se je Marijino obiskovanje prvič praznovalo na svetu, ko ga je namreč ona sama praznovala, takrat je Ona v hiši Elizabete zapela pesem, katera se bo pelá dokler bo svet stal. "Poveljuj moja duša Gospoda, in veseli se duh moj v Bogu mojem Odrešeniku; kajti ozrl se je na nizkost svoje dekle: **Glej od sedaj me bodo slavili vsi rodovi.**" — Te besede morajo biti nekaj čudnega za nje, ki o Mariji noče nič vedeti. Kdo vendar je to dekle, ki tako govori? Ubogo, nepoznano židovsko dekle je, bivajoče v majhni hišici malega mesta Nazareta. In kaj nam ona zagotavlja? Tole: da bo ona slavljena vse bodoče čase, kot še nobena druga ženska ni bila in ne bo. "Slavili me bodo vsi rodovi."

Mi bi res ne mogli zameriti človeku, ki bi bil vedel, kar mi vemo, če bi zmajal z glavo in jo slišal govoriti te preroške besede, češ, meša se ji. Toda danes, po preteku 2000 let, pa pričajo o resnici Njenih besed, ne le svetovna in cerkvena zgodovina, ampak nešteta poročila, spomeniki, cerkve, podobe in pesmi. Preroške besede, ki so ji takrat privrele iz srca, so se do danes do pičice izpolnile, in se bodo izpolnjevale, dokler bo človek živel na zemlji. Gotovo je torej da te besede ne morejo imeti izvira v prenapeti domišljiji, ampak v Bogu samem, kateremu je bodočnost sedajna preteklost.

Bog sam torej hoče, da se Marija časti.

Noben pameten in nepristranski človek ne more tajiti, da se iz sv. pisma nemore dokazati čiščenja Marijinega. Trije evangelisti omenjajo preroške besede, katere je Jezus govoril Mariji Magdaleni, ko je ona mazilila Gospodove noge. Rekel je: "Resnično vam povem, kjer koli se bo evangelij oznanjeval, govorilo se bode tudi o tem, kar je ona meni storila." Ali si moremo ali sploh smemo misliti, da Jezus Marijo svojo mater, katere ljubezen do Njega je neizmerna, manj časti, kot pa eno samo dobro delo ženske, kateri je tako mnogo odpustil!? Naj kdo reče, kar hoče, vendar prepričan ne bo nobenega pametnega človeka, da bi Jezus ne zahteval za svojo Mater veliko večje časti, kot pa za Magdaleno.

Sedaj naj navedemo še eno trpko predbacivanje proti Mariji, katero se le pre mnogokrat sliši "kaj hočete", pravijo, "saj Jezus sam Marijo ni nikoli "Mater" imenoval, ampak vedno le — ženo—. Tako naprimer na ženitovanju v Kani, ko jim je vina zmanjkalo, je Mariji tole rekel: "Žena, kaj je to mar meni in tebi?" Pri drugi priliki, ko so Njegova Mati in bratje hoteli k njemu, toda zaradi velike množice niso mogli — mu eden učencev pravi: "Glej Tvoja Mati in bratje stoje zunaj in Te iščejo," On nekako zataji svojo Mater in pravi: "Moja mati in moji bratje so ti, kateri besedo božjo poslušajo in ji sledijo." "Dalje nam nasprotniki kažejo še na križ, češ, še v zadnji uri, ko vendar vsak umirajoč sin v zadnjem izdihljaju pokaže vso sinovsko ljubezen do matere, On svojo mater imenuje — žena, ne pa — mater. — "Žena glej tvoj sin." To pa vendar ne kaže prevelikega spoštovanja od strani Jezusa do svoje Matere? Zato baje protestantje posnemajo Kristusa, češ "saj jo On tudi ni častil in spoštoval, kot to vi katoličani pravite."

Po pravici rečemo, da se je tudi meni, kakor tudi marsikateremu drugemu, v mladosti čudno zdelo, kako je vendar to,

da Jezus Marijo nikoli ne imenuje — "Mater", — ampak vedno le — "žena." — Imenovati mater ženo je žaljivo za otroka in tudi za mater.

Temu navideznemu žaljenju je samo nesrečna prestava vzrok in pa tudi preminjanje šeg časov in narodov. Navada je po južnih deželah še sedaj imenovati mater — "Notre dame" — med Francozi; — "Donna", ali pa "Signora" med Italijani in Španci. Olikani Jutrovci ali orientalci radi velikega spoštovanja do svo-

(Dalje prihodnjič.)

jih roditeljev, malokedaj rabijo besedo — mati — ali — oče. Tako beremo v II. knjigi kraljev 13,21 kako Absalon vabi svojega očeta Davida na pojedino k — **svojemu hlapcu.** —

Torej ne iz preziranja, ampak radi velikega spoštovanja do svoje Matere — Jezus imenuje Marijo — ženo. Posluhuje se govora olikanih ljudij in šeg svojih časov. — Torej tudi to ne more služiti nekatoličanom kot poleno, katero bi nam katolikom metali pred noge.

## Doživljaji lista Ave Maria.

F. V.

(Pripoveduje list sam.)

Pred enajstimi leti, takoj ko sem bil rojen, sem že romal po širnih krajih Amerike. Lahko rečem, da sem takoj prvo leto več obhodil, kakor je pa marsikateri mojih čitateljev obhodil sveta danes. Hočem pa vzeti svoj dnevnik v roke in povedal bom, kako sem bil tu pa tam sprejet.

### Pri gospodu župniku.

Sedaj po dvakrat na mesec potrkam na "farovška vrata" in sem povsod, z malo izjemo, dobro sprejet. V moji mladosti ni bilo tako. Ko sem pred enajstimi leti potrkal prvič na vrata "farovška" in se predstavil kdo sem in od kod prihajam — je naredil marsikateri gospod resen obraz.

"Ali si ti tudi eden tistih, ki pride enkrat, dvakrat, potem pa nič več?"

"Kaj je tebe dete treba bilo? Saj ne boš živelo. Ameriški zrak je preoster za tako malo in nežno stvarco! Brez velikega šuma sem se stisnil v kot in si svoje mislil: "Gospod župnik ima prav, da je previden! Ni dobro vsako novo stvar takoj priporočati." Čakal sem v svojem skričališču nekaj dni. Gospod župnik je sedel v svoji sobi. Ravno je imel nekoliko prostega časa, kajti po večerji je bilo. Stopil je v kot, kjer je bilo več starejših brat-

cev istotako otožnih vsled preziranja, kakor sem bil jaz. Drugi so malo porobantili čez "farje" — jaz sem pa kot novinec molčal. Naj me prej vsak pogleda, bo že vedel, da pošteno mislim. In res, gospod je vzel mene prvega v roke.

"Ave Maria nabožni mesečnik za jugoslovanske izseljenike v Ameriki." — je čital na mojem okritosrčnem čelu. "Pred par dnevi je prišel. Aha, pa poglejmo kaj piše! Živijo! Takega lista je bilo potreba v Ameriki", so vskliknili nekateri gospodje. Takoj moram poslati ček v podporo lista!" Drugi so pa rekli: "Počakajmo kaj bo? Po vsej sili sem še trkal na taka vrata leta in leta. Ven me sicer niso vrgli, "dobrodošel" mi pa tudi niso rekli. Vesel sem bil, da sem bil na gorkem. Večkrat sem bil tudi preganjan in otrešel sem prah s svojih čevljev na farovškem pragu in sem se naselil po drugih hišah, kjer so me radi sprejeli. Toda časi so se izpremenili, postal sem večji, slednjič mi je bilo že dolgčas samo enkrat na mesec videti svoje prijatelje — zato sem šel vsakih štirinajst dnij na pot.

### Pri družinah.

Ali še ni lista "Ave Maria"? je bilo vprašanje po katoliških hišah, kjer bi-



vajo verni Slovenci. Če sem se malo preveč zamudil na "trenu," ali se predolgo poslavljaj od urednika in upravnika, sem že bil kregan. Da sem jih potolažil nezadovolneže in nepočakaje, sem začel pripovedovati povesti — vesele in žalostne. Vsakemu sem kaj prinesel. Učil sem očete in matere, kako naj vzgojujejo otroke in jih pripravljajo na težave in križe po opolzki poti skozi življenje. — Bil sem prijatelj nedolžnih otrok in sem želel vse videti srečne. Starim in mladim sem kazal lepe nabožne slike — šolarjem sem kazal fotografije graduantov in prvoobhajancev in jih vspodbujal. Kot novinar, ki hodi mnogo po svetu okrog, sem pripovedoval novice "Iz Slovenskih naselbin." Kot veren sin katoliške Cerkve in prijatelj slovenskega naroda, sem pa vedno in povsod svaril pred pogubnim socializmom. Še le danes vem, kako sem prav imel, kajti nesrečna Rusija mora sedaj odpreti vsakemu oči, kako nevaren je socializem za človeštvo.

#### Pri naših zastopnikih.

Kako se že vnaprej veselim, ko pridem v hišo zastopnika ali zastopnice! Tuptam se dvigne grozeče kazalec desne roke in mi požuga in graja: "Da, dragi

Ave Maria, veliko dela mi nakopavaš na glavo!" Marsikatero pikro moram radi tebe požreti. Koliko besed je treba, da te pri naročnikih zagovarjam, ko tako neredno prihajaš. Toda to še ni vse! Koliko jih preslišim od tvojih sovražnikov. Zasramovanje in celo bunke na glavo sem že dobil, ko sem tebe razširjal in priporočal. Kar dobodi si drugega zastopnika, jaz sem se že tega naveličal!"

"Koga pa naj dobim?" odgovarjam, kdo bi toliko se za mene žrtvoval, kakor se ti? Povej! Toda pomisli, dragi zastopnik, koliko dobrega storiš če me še nadalje podpiraš. Koliko blagoslova božjega seješ na naš ubogi narod, ko se žrtvuješ za mene! Če ljubiš naše ljudstvo, potem me ne boš zapustil. Koliko dobrega storite ravno zastopniki za katoliško vero, ki edina more osrečiti vsakega posameznika.

"Prav govoriš!" mi odgovori zastopnik ali zastopnica in z novim ognjem, z novim navdušenjem gre na delo, ne mence se za zaničevanje in preganjanje. V zavesti, da delajo ne le za list, temveč za svojo nebeško Mater, katere sveto ime je listu na čelu zapisano — za — "Ave Maria".



## ŽIVIO SOCIJALIZEM.

Trotzky in Lenine sta ljubljena naših socialistov. Da, to sta jim dva ideala, dvoje vzvišenih nadčloveških bitij. Socializem je našim rdečkarjem glavni osrečevalni nauk, ki edini je vreden moderne človeka. Te dni so poročali listi, da sta ta dva ideala naših rdečkarjev uvedla v nesrečni Rusiji nadaljni nauk socializma — prosto ljubezen. — Izdali so novo postavo, po kateri vsako dekle, ki dopolni osemnajsto leto, postane "javna lastnina" in dobi s tem dovoljenje "proste ljubezni," t. j. ima vsakdo pravico do nje. Kateremu se dopade, ima do nje pravico in dekle se mora udati. Enako ima pa tudi ona pravi-

co zahtevati od fanta, kateri se ji dopade, da gre ž njo. Zakon je odpravljen. Dva smeta skupaj živeti, dokler se jima bo de ljubilo. Otroke ločenih pobere država v sirotišnice. Pa žali Bog, tudi učeni socialisti ne morejo najti popolne "svobodne ljubezni". Tako so jo morali tudi na Ruskem omejiti pri možkem od 19. do 50. leta; pri ženski pa od 18. dalje. Pri ženskah starosti niso določili, ker "stare itak nihče ne mara". — Pfuj! To je država! To je postava, ki je bila sklenjena l. 1918, toraj v času največje prosvete in sicer na podlagi rdeče države — nesrečne Rusije. Pfuj! Da jih sram ni!

In glej — dragi rojak — tak nauk ti podpiraš, da bode po celem svetu prišel v veljavo s tem, da podpiraš socializem! — Veš kaj, mene bi bilo sram imenovati se

socialista, že samo radi tega-le nauka.

Ali tebe ni nič sram?!

Če te še ni, te pa bo še prav gotovo, le meni vrjemi!



P. B. S.

"Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, katerega je žena vzela in vmesila med tri polmernike moke, da se je vse skvasilo," uči naš božji Zveličar. Kakor stori malo kvasu okusno veliko moke, tako spremeni in Bogu ljubo stori krščanska žena svojo družino. — Ona kot ljubeča žena pomaga možu in mu je v tolažbo tako v hudih kakor v veselih dnevih. Ona ljubi svoje otročiče in skrbi in dela za njih časno in večno srečo. Svoje ljubezni pa ne omeji krščanska slovenska žena samo na svojo družino, ampak pomaga sočutno tudi drugim bodisi posameznim, bodisi državi, kedar so v tiski in potrebi.

Krščanska žena toraj širi ljubezen povsod in to tem čistejšo in lepšo, čim bolj gori v njenem srcu ljubezen do Boga. Če pa ni v srcu žene ljubezni do Boga, če je mesto nje kos ledu v njenem srcu, potem

seveda ne more ogreti drugih in vneti za Boga, ampak jih stori zanj še bolj mrzle in ledene. Žato je tako silno važno, da ima ravno krščanska žena in mati veliko in požrtvovalno ljubezen do Boga. Ako bi vse žene in matere res ljubile Boga, potem je svet kmalu rešen iz sedanjih homatij, potem se ni zanj bati. Da se boš zlasti ti slovenska žena in mati vnela ljubezni do Boga, premisli zakaj moraš ljubiti Boga.

Tako ti, kot vsak človek mora ljubiti Boga, ker to On sam hoče, da celo zapoveduje. O znanem krutim rimskim cesarju Neronu se pripoveduje, da je imel navado reči: "Ne zmenim se za to ali me ljudje ljubijo ali sovražijo, samo, da se me boje." Kako drugače pa misli neskončni Bog! Glej, vsemogočni, neskončni Bog, Gospod nebes in zemlje, pred katerim je najmogočnejši cesar le pest prahu, pa prosi človeka za ljubezen, ko mu govori: otrok moj, daj mi svoje srce. Da, še več! On naš najvišji postavodajalec je celo zapovedal, da ga ljubimo, in po besedi Kristusovi je to prva in največja zapoved, ki se glasi: "Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše iz vse svoje moči in iz vse svoje misli." Ko je sv. Avguštin, ta veliki mislec, premišljeval to zapoved ljubezni in mislil, kako neizmerna je razlika mej neskončnim Bogom in mej vboгим človekom, je zaklical ves prevzet: "Kdo si ti o Gospod in kdo sem jaz, da mi zapoveduješ te ljubiti? Ti mi žugaš celo s kaznijo, ako te ne ljubim, toda o moj Bog, ali že ni to največja nesreča zame, ako te ne ljubim?" Torej neskonč-

ni Bog v svoji ljubezni in dobroti do nas hoče, da ga ljubimo. O, da bi ljudje spoznali to čast in srečo, da ga smejo ljubiti, kako srečni bi pač bili!

Boga morame ljubiti, ker je neskončno lep in popoln ter vse ljubezni vreden. Radi imamo in ljubimo to, kar je lepo, dobro, vzvišeno. Ali ne bomo pa ljubili njega, ki je sama lepota, dobrota in modrost, ki je začetnik vsega reda, vse lepote in veličastva, ki ima vse popolnosti v neskončni meri? Nikdo ne v nebesih ne na zemlji ne zasluži tako naše ljubezni, kot naš Gospod in Bog. Vsa lepota in dobrota, z eno besedo vse, kar imajo krepostni ljudje na sebi ljubezni vrednega, da, kar imajo na sebi lepega in dobrega vsi svetniki in angelji, da celo prebl. Devica Marija, se ne more primerjati z dobroto in lepoto božjo; to vse je v primeri z Bogom le kot kapljica vode v primeri z brezmejnim morjem; kajti Bog je neskončno lep, neskončno dobrotljiv in popoln in zato vreden vse naše ljubezni.

Pa Boga moramo ljubiti tudi zato, ker nas On ljubi. Ljubezen rodi ljubezen. Že narava naša sama nas sili, da smo hvaležni onim, ki nam izkazujejo dobrote, da jih ljubimo. Če torej ljubezen tirja ljubezen ali ne bomo predvsem in nad vse ljubili Boga? Vprašam te, ali je kdo, ki bi nas ljubil tako zelo, tako prisrčno in stanovitno kakor nas ljubi naš Bog? Nas ljubijo naši stariši, bratje, sestre, prijatelji; tebe krščanska žena in mati ljubi tvoj mož, ljubijo te tvoji otročiči, toda najzvestejša in najprisrčnejša ljubezen najboljšega moža, najboljših otrok se ne more primerjati z ljubeznijo, katero ima tvoj Bog do tebe. Vsa ta ljubezen tvojih tebe ljubečih je kakor mal solnčni žarek v primeri s celim solncem, ki razsvetljuje in ogreva vso zemljo.

Bog nas ljubi z večno ljubeznijo, ljubi nas z nesebično ljubeznijo, ki obsega vse ljudi, tudi najbolj vbožne in zapuščene; ljubi nas z močno in velikodušno ljubeznijo, ker nam je poslal celo svojega

edinorojenega Sina, kakor piše apostol Janez: "Tako je Bog svet ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se nihče, ki vanj veruje ne pogubi, ampak ima večno življenje."

Ali nas ne spominjajo na neskončno ljubezen Sina božjega do nas besede: jaslice, križ, tabernakelj? V svoji ljubezni do nas se da položiti v mrzle jaslice kot malo, slabotno dete, da že tam trpi za nas; na križ se da pribiti, da prelije na njem svojo kri do zadnje kaplje v naše odrešenje; v tistem in mirnem tabernakelju pa prebiva On kot jetnik ljubezni noč in dan pod ponižno podobo belega kruha, da ostane pri nas vse dni do konca sveta, da za nas prosi, da se za nas neprenehoma daruje in da je celo hrana našim dušam? Kolika ljubezen! Ako mislimo na njo, ali ne bomo potem z vso pravico priznali in govorili: resnično, vsa večnost je prekratka, da bi mogli povrniti ljubezen našemu Zveličarju; nikdar ga ne moramo zadosti ljubiti, nikdar dosti zanj storiti, hočemo ga vsaj odsedaj naprej ljubiti iz celega srca in biti njegovi zvesti in hvaležni učenci.

Tako misli, tako ravnaj odsedaj naprej krščanska žena in mati in navadi se pogosto misliti na to, kako je Bog neskončno lep in vse ljubezni vreden, s koliko ljubeznijo te On ljubi in s kolikimi milostmi in dobrotami te obsipa neprenehoma. Zato imaj navado zjutraj in zvečer in večkrat med dnevom obuditi na kratko dejanje ljubezni, da rečeš: O moj Bog, ljubim te nad vse, ker si neskončno dober in vse ljubezni vreden. Ponovi tudi večkrat na dan dober namen ter okrepčuj in množi ljubezen do Boga s pobožnostjo do zakramenta ljubezni s tem, da ga rada obišeš, da greš tudi mej tednom, kadar ti delo dopušča k sv. maši in prav pogosto prejemaš svojega Boga v sv. obhajilu dobro pripravljena. Tako se bo tvoja ljubezen do Boga vedno vnovič vne-mala in množila in srečna boš ti in srečna bo s teboj tudi tvoja družina.



Kdaj se povrne iz vojske mož — junak?



## KJE JE GROB SV. CIRILA?

Dr. F. Ušeničnik.

Kdor je bil kdaj v Rimu, je poleg drugih starodavnih svetišč večnega mesta gotovo obiskal tudi cerkev sv. Klementa. Če si, slovenski romar, molil ob grobu sv. Petra, prvega vidnega poglavarja cerkvi Kristusovi, in počastil velikega apostola sv. Pavla, si hitel na hrib Coelij, k sv. Klementu, kjer je, kako si doma slišal, pokopan naš blagovestnik sv. Ciril. Stopivši v starodavno baziliko sv. Klementa, si zvedavo vprašal vodnika: Kje je grob svetega Cirila? Gostobesedni vodnik je umolknil ob tem vprašanju. Za nekoliko časa je morda dejal počasi: Tam le v desni ladiji je kapelica, ki jo je papež Leon XIII. dal sezidati na čast svetemu Cirilu in Metodu: a grob sv. Cirila, kje bi bil, ne vem.

L. 1863. je minolo 1000 let, kar sta prišla na Moravsko sveta brata Ciril in Metod. Ves slovanski svet se je že nekaj let prej pripravljal, da bi slovesno praznoval tisočletnico. Začeli so tudi poizvedovati, ne bi li bilo mogoče najti grob sv. Cirila. Monsig. de Luca, tedanji apostolski nuncij na Dunaju, je pisal o tej stvari v Rim. Sv. oče Pij IX. je bil takoj pripravljen ugoditi Slovanom; ukazal je slavnemu starinoslovcu De Rossiju, da naj preišče cerkev sv. Klementa; da je namreč sv. Ciril pokopan pri sv. Klementu, v tem se ujemajo vsa stara poročila; a kje v cerkvi je prav za prav grob svetega blagovestnika, tega že davno ni nihče več vedel. Zato je bilo treba pregledati in proučiti stare spomenike, ki

nam pripovedujejo, kje je pokopan sv. Ciril. To delo ni bilo lahko. Opominjam samo ene težave. Ko je Robert Guiscard l. 1089. požgal in podrl rimsko predmestje na hribu Coeliju, je razdejal tudi staro baziliko sv. Klementa. Papež Paskal je začetkom XII. stoletja na razvalinah stare cerkve zidal novo. Polagoma se je to pozabilo, in kakor se kaže, so mislili že proti koncu XIV. stoletja, da je bazilika sv. Klementa ista prastara cerkev, ki je bila verjetno že za cesarja Konstantina sezidana na mestu, kjer je stala hiša Klementove rodbine. V. XVI. stoletju je bila pomota obča in tudi pozneje še do začetka sedanjega veka.

Te pomotne misli je bilo največ krivo staro lice sedanje bazilike; v nji je vse tako urejeno, kakor je bilo prvotno običajno v bazilikah: še dandanašnji vidiš v srednji ladiji pred prezbiterijem kor za pevce in dva visoka kamenita naslona, kjer so brali list in evangelij. Staro spodnjo cerkev so začeli še le l. 1859. odkopavati. Zato pa mora raziskovavec dobro ločiti pri starih poročilih, v katero dobo pristoje.

Poslušajmo torej, kaj pripovedujejo stara pisma in spomeniki o grobu sv. Cirila, in kako je uspelo delo De Rossijevo.

1. Dve stari pismi ali legende govorita o grobu sv. Cirila, namreč italijška in panonska legenda. Italijška legenda je rokopis, ki so ga Bollandisti našli v knjižnici Frančiška Duchesne-a, odbornika v najvišjem svetu pariškem. Legenda pri-

poveduje, kako so prinesli ostanke sv. Klementa v Rim: ob koncu opisuje smrt sv. Cirila. Zgodovinarji mislijo, da je italijanska legenda med vsemi najbolj verjetna. Pripovedka piše z jasnimi besedami o vseh podrobnostih, tako da je pisatelj moral iz ust sv. Cirila samega slišati, kako in kje je našel sv. koščice papeža Klementa. Zato so rekli že Bollandisti, da je Duchesne-ov rokopis brez dvojbe posnet ali pa celo po besedi povzet po životopisu svetega Klementa, ki ga je napisal Gavderik, škof v Veletrih. Dobili so v samostanu Fossa-nova odlomek povedanega životopisa. V predgovoru pravi pisatelj: "zbrali smo in zapisali, kar smo videli in čitali, da se godi po prošnjah svetega mučenika Kristusovega (namreč papeža Klementa.)" O Gelderiku pa vemo iz zgodovine, da je bil pri 8. velikem cerkvenem zboru, l. 869-870.: torej je živel uprav v oni dobi, ko sta prišla sveta brata Ciril in Metod v Rim; če vrhu tega še

pomislimo, da mesto Veletu ni daleč od Rima, ne bi bilo čudno, ko bi bil škof Gavderik osebno občeval s sv. bratoma. Če je Gavderik res početnik italijanske legende, je napisal to legendo samovidec onih dogodkov, o katerih nam pripoveduje. Za Bollandisti so se poprijeli te misli učeni možje; kard. Bartolini govori v svoji knjigi, kakor da bi bila stvar izvestna.

Drugo, uprav tako staro pismo, ki nam poroča kraj Cirilovega groba, je našel Šafarik v Moskvi, in l. 1851. dal med ljudi. Imenuje se druga panonska legenda. Nekaterim se dozdeva, da ni povse pristna: razkolniki so jo neki skazili. No v stvari, katero mi zasledujemo, ujema se popolnoma z italijansko legendo: in tega nas je pred vsem skrb. Štiri druge legende, ki so se nam od starine ohranile, obširno oznanjajo sveto poslanstvo naših blagovestnikov, a o grobu sv. Cirila molče.

(Dalje prihodnjič.)

## ZA OLTAR.

### M. Elizabeta.

Jaz pojem za oltar,  
in večne luči žar  
obseva pesmi moje;  
ne moje, Jezus, tvoje,  
saj v svojo čast  
ti dal si meni jih v oblast.

Pred tabernakelj svet  
pokladam cvet na cvet,  
Iz njih povijem venec  
krog tvojih svetlih senec,  
o Jezus moj,  
li zadovoljen si z menoj?

Za sveti tvoj oltar  
je strune moje vdar.  
Rešniku pesmi svoje  
najraje duša poje  
od nekdanj že,  
zanj strune rade mi done.

Za sveti tvoj oltar  
je poezije dar.  
Vsa srečna se radujem  
če v skromnih verzih skujem  
le 'en kristal  
za te, o Jezus, večni kralj.

Jaz pojem za oltar.  
Kaj bo za to mi v dar?  
Nič od sveta, le to,  
to spolni mi željo,  
de pesmi dar  
srce vsaj eno zvabi pred oltar.

# DOPISI.

**Pueblo, Colo.** Naša župnija in društva so poslali brzojave na predsednika Z. D. radi nevarnosti, ki nam preti od strani Italijanov in od Belfour-ja, ki namerava držati krivične obljube Italijanom. Tudi sedaj kroži po naselbini skupni "Appeal" na predsednika v tej zadevi. Upam, da bodo naši klici pomagali. Tukaj nam "Flu" strašne rane seka. Čez štirideset naših smo že izgubili. Mestni urad še vedno drži zaprte vse cerkve, šole in shode. V New Yorku so zdravniki in oblasti pokazali mnogo boljšo pamet. **P. C. Z.**

(Op. uredništva.) Res je, da niso v državi New York prepovedali obiskovati cerkve, shode in šole in v primeri s prebivalstvom je bolezen tukaj najmanj zahtevala svojih žrtev.

**Rock Springs, Wyo.** Influenca pobira in nič ne izbira. Pokopali smo Mrs. Marija Demšar. Zapustila je šestero malih otročičev; najmlajši je še le dva meseca star. Bila je dobra žena in članica oltarnega društva sv. Ane, N. p. v. m. **A. Sch.**

**Pueblo, Colo.** G. urednik! Prosim, da bi natisnili nekaj vrstic iz naše zapadne naselbine. Malo ali nič veselega Vam nimam sporočiti. Kakor drugod, tako tudi tukaj razsaja strašna španska influenza. V teku šestih tednov je pobrala nad 50 Slovanov vseh starosti, tako, da je malo hiš, kjer bi se ne oglasila ta strašna morilka. Tudi v naši hiši se je oglasila, toda hvala Mariji Pomočnici kristjanov, da ni zahtevala žrtev. V živi veri smo se zatekli v trdnem upanju k Pomočnici Kristjanov in Srcu Jezusovemu in hvala Bogu, naša molitev je bila uslišana. Nesrečna bolezen je šla iz hiše in zatoraj, dragi rojaki, ne pozabite Marije, ker ona je v resnici usmiljena Mati vseh Adamovih otrok in naša priprošnjica v vseh stiskah. **John Trontel.**

**Cleveland, O.** Vam naznanjam, da je umrl moj brat Anton. Umrl je za influenco in plućnico dne 19. oktobra. Zadnje dni je bil nezavesten, toda pred tem je bil previden s svetimi zakramenti. Zapustil je tri sine in eno hčerko. Svetila mu večna luč! **Frank Suhadolnik, brat.**

(Listnica ured.)

Nad prebritko izgubo našega zvestega naročnika žaljuje tudi "Ave Maria" in kliče prizadetim: "Da vidimo v raju večnem se — nad zvezdami!" Žaljučimu bratu g. F. Suhadolniku pa naše iskreno sožalje.

**New York, N. Y.**

Pretečeni teden se je ustanovil v Greater New Yorku poseben ženski odbor, ki ima na-

logo, zbirati denar in obleko v pomoč revežem v domovini. Po navodilu Dr. Marušiča, ki je osnoval cel načrt, se je začelo takoj z delom.

Obleka se sprejema na 62 St. Mark's Pl. New York in v prostorih Danice na Morgan Ave. v Brooklyn, N. Y.

Za nabiranje denarja se je določil poseben teden v katerem bo odbor poslal svoje članice po vseh slovenskih hišah, da tako kakor hitro mogoče zberemo večjo svoto, ki bo v prvo pomoč sirotam. Pošiljanje se bo vršilo s pomočjo ameriškega rdečega križa.

Mislím, da ga ni Slovenca, ki bi ne čutil v sebi, dolžnost, da pomaga revežem rojakom. Res je, da ima vsakdo svoje doma, katerim je dolžan pomagati, toda par dolarjev ne bo nihče pogrešal, katere daruje za one uboge udove in sirote, katerim so pomorili in pohabili očete. Koliko žrtvujejo drugi narodi v skupne namene, Hrvatje imajo že okrog 50.000. dol. zbranih. Ali naj bomo samo Slovenci tako ozkosrčni, da se ne zmenimo za skupne potrebe! Ne! Že takoj prvi teden se je pokazalo, da je plemenitost in velikodušnost Slovincem prirojena. Nanesli so že veliko obleke, in upamo, da bodo tudi nabiralke denarja poročale samo vesti požrtvovalnosti našega naroda, kar bo v ponos cele naselbine.

Odbor je tudi sklenil, da priredi v korist sklada, zabavo in sicer 15 dec. v cerkveni dvorani na 6p St. Mark's Pl. Povabljeni so vsa zabavna društva, da sodelujejo z nastopi. Vabimo pa tudi vsa druga društva, kakor tudi posameznike, da se te prireditve udeležijo. Ženske se že pripravljajo da bodo dobro postregle gostom!

V imenu ubogih revežev v domovini se obračamo do vseh rojakov in rojakinj v Greater New Yorku, da vsak po svoji moči podpira to delo, ki bo prineslo tolažbo ubogim trpinom.

**Slovenski ženski odbor**

za Jugoslovanski dobrodelni sklad.

**New York, N. Y.** Take igre in zabave pa že dolgo ni bilo, kakor je bila dne 24. novembra, Društvo Sv. Franciška Seraf. K. S. K. J., je namreč priredilo zanimivo igro "Čarovnica", ki je izšla letos v knjigah Z. K. Slov. G. Ivan Maček je igral bogatega kmeta Breznika z njemu lastnim nastopom. Gospica Mary Weith se je odlikovala s svojim dovršenim nastopom kot Barba — Breznikova sestra. Vlogo nesrečne Rezike bi pa ne mogli zaupati boljšim rokam, kakor gospici Jožici Pavlič, G. Josip Dolar je pa s samo njemu lastno spretnostjo igral Martina, G. Josip Merčun se je prav dobro postavil kot župan. Štefan, njegov sin — g. Frank Potočnik — je tudi to

pot pokazal, da ni prvič na odru. Pred vsem pa moramo izreči priznanje gospici Katinki Pavlič, da je vlogo Jere, kočarice v Podgaju tako dobro izpeljala. Gospica Albina Hribar v vlogi Anice, nas je naravnost oročala. G. Agr. Jermam kot Breznikov gostać je s svojo točnostjo žel obilo pohvale. Gospica Angela Martinc je izborno rešila svojo nalogo v vlogi Lize. Gg. Rudolf Potočnik, Ivan Hribar, Josip Potočnik, kakor gospice Mary Jazbec, Lizika Čagran in Nežika Rauch, so se kot delavci pri bogatem Brezniku dobro zamislili v svoje vloge. Cela igra je bila v resnici nekaj lepega in igralci so želi burno ploskanje in odobravanje. Čast jim!

**Wateromet, Mich.** Iz srca se Vam lepo zahvaljujem za knjige Zveze K. Slov. in kako bi se tudi ne, ker se pa tako zanimive, da se je človeku težko ločiti od njih, če se jih enkrat odpre in začne čitati. Dragi rojaki, požurite se tudi Vi, dokler jih je še kaj v zalogi. Nikdar Vam ne bode žal, ker so res vse hvale vredre. Drugič je pa tudi naša dolžnost, da podpiramo katoliški tisk ter gremo za našimi voditelji. To mora vsak izpoznati, da so le oni edini prijatelji naroda. Poglejte v starem kraju! Kaj vse so morali prestati — in tudi kaj so dosegli. Podpirajmo dober katoliški tisk! **John Mišič.**

## RAZNO.

**Teden od 1. — 8. decembra** bode zopet teden zatajevanja v jedi za to, da bomo lahko več poslali lačnim osvobojenim narodom v Evropi, med katere spadajo tudi Jugoslovani. Velika je lakota, uboštvo in pomanjkanje doma v naših pokrajinah. Kaj bode še le po zimi? — Ali ni naša dolžnost, da delimo svoj kos kruha z lačnimi? Da, bodite usmiljeni in usmiljenje boste dosegli. — Naša dolžnost je, da sebi pritrhamo, da bodo ubogi reveži doma, dobili vsaj nekoliko kruha do spomladi. Mr. Hoover, moderni "Egiptovski Jožef," želi, da bi od 1. do 8. decembra manj jedli in se zavezali, da bomo sploh do spomladi pazili na jedila, da se nič ne pokvari, nič proč ne vrže.

Tako pravi Mr. Hoover med drugim: "Mi moramo tudi skrbeti za na novo osvobojene narode iz bivše Avstrije."

Slovenci se bodemo gotovo navdušeno in z veseljem pridružili temu pozivu.

Naše poročilo glede smrti in pogreba prostozidarja Zelenca, je zbudilo prostozidarje okrog slovenskega dnevnika. Mi smo poročilo posneli po "Prosveti" in smo se s tem strašno pregrešili, kajti "Prosveta" sme pročitati, mi pa ne smemo. — Mi razumemo jezo onega prostozidarja, kajti jezilo ga je že tudi takrat, ko je bil suspendan iz katol. Jednote. Kaj pa mislite?! Freemason — hm! — pa bi niti v katol. Jednoti ne smel biti? Freemason — pa si upa "Ave Maria" zapisati o njem, da umira kot sovražnik katol. cerkve? — Perfidno! — No, pa naj se le potolaži in naj ve, da če sam grand master umrje, se ne bomo bali zapisati resnice, da je umrl kot "freemason" in kot član organizacije, ki je smrtna sovražnica kat. cerkve, če morda tudi kak njen član nižje stopnje ne ve tega in to taji,

**Matija Pogorelec** piše o slovenski ameriškanski duhovščini: "Ti reverendi nimajo za seboj niti armade niti ljudstva. Ti gospodje menda ne vidijo nobene sedanjosti, niti preteklosti ali prihodnosti. . . . Naši reverendi bi se morali še veliko učiti, predno bi vsaj nekoliko politično dozoreli. Starokrajska slov. duhovščina se v tem oziru razlikuje od naše kot noč pa dan."

To piše oni Matija Pogorelec, ki se je v marsikaterem slovenskem župnišču zastoj navedel, napil in naspal, ki še sedaj kaj rad potrka na vrata slovenskega župnišča s svojimi poniklanimi urami s pozdravom "častiti gospod" in vprašuje "če ga bodo kaj tritali." — To je tisti Matija Pogorelec, ki je še pred nekoliko leti v svoji polemiki z ljubljanskim "Domoljubom" zmerjal starokrajsko slov. duhovščino s fanatiki, s prenapeteži i. t. d. To je tisti Matija Pogorelec, ki je še pred nedavnim časom pisal, da je slov. amer. duhovščina vzor duhovščine, da je samo eden med njimi, ki kazi mir. — No, pa, kdor pozna Matijo Pogorelca, ki pravi o sebi v tem istem dopisu, da "brez miru okrog divja," in pozna njegovo Donkišotsko naravo, se bode samo pomilovalno nasmejtal takim ali enakim dopisom "učnega profesorja Matija Pogorelca."

**Matija** že zopet nekaj "jest prosi." Išče jo! Dobro, le naj jo! Dobil jo bode, da jo bode pomnil. Treba samo par affidavitov priobčiti glede nekega zlatega prahu in še nekaj lepših. Potem bode pa zopet zavijal svoje oči kot lisica "zvitorepka." — Matijatu prav resno svetujemo, naj se briga za svoj "zlati prah," za svoje coniklane in pozlačene ure, drugo naj pa čisto pri miru pusti,